

TÓTH N. KATALIN

Futás a halálba

Az iskola játszótérén az ötödikes fiúk fociztak. Nagy élvezettel kergették a labdát, de az csak nem akart a kapuba bepattanni.

Lili egy padon ülve figyelte őket. Hosszú lábait maga alá húzta. Egyik kezével barna lábszárán éktelenkedő varas zúzódásait kapargatta. „Ez a játék sokkal izgalmasabb, mint a kézilabda” – gondolta magában. – „Bárcsak kipróbálhatnám!”

Péter, akinek sebészdoktor volt a papája, fűrgén kicselezte a hátvédet, aztán kapura rúgott. Feri védett, és az utolsó pillanatban hártotta a gólt.

– Szép volt! – rikkantott nevetve Miklós. Évek óta testnevelést tanított a felső tagozatosoknak. Szeme sarkából a padon gubbasztó kislány felé sandított. Lilinél tehetségesebb diákkal nem találkozott egész pályafutása során. Pedig nem volt már mai gyerek, a nyugdíj felé közeledett.

– Hé, kis Lakatos! Nincs kedved beugrani? – kiáltott oda Lilinek.

A lány tétován felállt, mint aki nem egészen biztos abban, hogy őt szólították. Félszegen elmosolyodott, aztán a pályára lépett. Péternek még pislogni sem maradt ideje, máris megszerezte tőle a labdát. Szabályszerűen vezette maga előtt, és a kapu felé vette az irányt. A fiúk a nyomába sem értek. Vászoncipős lába rúgásra lendült. A labda gyönyörű ívben csapódott a hálóba. Feri tátott szájjal bámult utána.

– Góóó!!!! – ordított Miklós, konstatálva a hosszúra nyúlt edzés első kézzel fogható eredményét.

– Bűdös cigány! – morogta Péter futtában, ahogy a tovaguruló focilabda után eredt.

Lili egyedül ült az utolsó padban. Nagyon szeretett volna barátnőt magának, de a lányok szóba sem álltak vele. Padtársat is csak akkor kapott, ha a tanító néni egy rendetlenkedőt büntetésből melléje parancsolt. Amikor Anita lesett a szomszédja dolgozatáról, szedhette a sátorfáját, és mehetett hátra Lili mellé. Nagy szégyen volt ez. Anita a pad szélére húzódott, és olyan csúnyán nézett rá, mintha ő tehetne róla, hogy rajtakapták a csaláson.

– Maradj, te tetves! – suttogetta dühösen. – Hozzám ne érij!

Lili nem válaszolt a sértésre. A fűzetébe temetkezett, és apró gyöngybetűivel gondosan feljegyezte a házi feladatot.

Kicsengettek. Az éhes gyerekhad egymás sarkát taposva rohant az újonnan épült étkezdébe. Lili a helyén maradt. Az ő kosztját senki sem fizette. Grafítceruzával rajzolgatott egy darab papírra. A táltos paripa alakja lassan bontakozott ki a keze nyomán.

A délutáni órák fél egykor kezdődtek. Sanyi jött meg elsőnek. Pulóvere ujjába törölte a száját, és hangosat böffentett. A nyomában hűségese haverja, Karcsi érkezett, aki híres volt kötekedő természetéről.

– Rohadt almát adtak ebédre! – röhögött Sanyi, és a zsebéből előhúzott gyümölcsöt nagy zajjal a szemetesbe hajította.

– Rohadt almát, úgy bizony! – nyertett Karcsi. – Fúj, de undorító volt!

Lili türelmesen kivárta, amíg a két fiú hátat fordít neki, aztán benyúlt a szemetes kosárba, és kihúzta belőle a piros almát. Egyáltalán nem tűnt rohadtnak. Kifejezetten étvágygerjesztő volt. A mosdóba sietett vele, ahol a csap alá dugta, és alaposan leöblítette. Utána a szoknyája aljába törölte, és mohón beleharapott.

– Nahát, ezt azért nem gondoltam volna! Hé, csajok! Tudtátok, hogy a romák a vécén szoktak zabálni?

A nyitott ajtóban Ildikó állt, mögötte meg Réka, Gabi, Zsuzsa, Anita, és a többiek. Fintorogva bámulták. Lili úgy járt, mint a mesebeli Hófehérke, akinek torkán akadt a falat. Fuldokolva köhögött, míg az osztálytársak gúnyosan vihogtak a háta mögött.

Lili a tornateremben érezte magát igazán elemében. Lehetett az labdajáték, talajtorna, kötélmászás, bakugrás, a kislány mindent jelesre teljesített. Néha kétszer is végrehajtotta a feladatot, míg a többiek ügyetlenkedtek.

„Isten adta tehetség! Bűn lenne nem foglalkozni vele” – gondolta Miklós, és kedvtelven figyelte nyújtón lengő hajlékony alakját.

Másnap a parkba vitte a gyerekeket.

– Ma ezerötszáz métert futunk. Mindenkinek lemérem az idejét! Aki lazásál, az ráfázik! Ez az utolsó eredmény, ami még az év végi összesítésből hiányzik! Igyekeztek!

Miklós kezébe fogta a stopperórát, és hangosan elkiáltotta magát.

– Felkészülni! Vigyázz! Rajt!

A lányok nagy nehezen nekiindultak. Rossz volt nézni, ahogy egyesek kocogni kezdtek. Akár a beteg tehének. Kingának már az elején kicsuklott a bokája. Annának szűrt az oldala. Azonnal kiállt a sorból, és leült a barátnője mellé egy padra, hogy ott várják ki az óra végét. Miklós a szemét forgatta, de nem szólt rájuk. Mindkettejüknek párttagok a szülei. Bezzeg Lili úgy száguldott, mint egy gazella. Hosszú lába alig érte a földet. Két perc alatt lekörözte az egész nyomában lötyögő csapatot.

„Bírni fogja ezt a tempót?” – kérdezte magától Miklós hitetlenkedve, és az órára pillantott. A részdíj nagyon jó volt.

Elsőnek ért célba, és még csak meg sem izzadt. Az elnyűtt dressz teljesen száraz volt rajta. Arra is jutott ideje, hogy kipihenje magát, mire a társai kínkeservesen lefutották a távot.

Miklós az igazgató irodájában ült, a kávéscsészéjét szorongatva. Polák elvtárs egyre csak a bajuszát rángatta, meg a homlokát ráncolta. A rangos atlétikai verseny közelgő időpontja rendkívül aggasztotta. Ez nem valami mezei futás lesz. Itt a baráti országok legjobb bajnokai mérik össze erejüket. Idén először nyílt alkalmuk arra, hogy az ő iskolájuk is képviseltesse magát. Ez egy nem mindennapi lehetőség.

– Ezzel a cigánylánnyal akar reprezentálni budapesti házigazdánk előtt?

– Olyan időt futott ezer méteren, hogy az állam is leesett. Én sem tudtam volna jobban teljesíteni!

– Öntől nem is ezt várom el! Hanem azt, hogy iskolánk hírnevét öregbítse. Remélem, tisztában van a vállára nehezedő felelősség súlyával?

– Teljes mértékben. Ez a tanuló minden szempontból alkalmas.

– Mondja, milyen szedett-vedett csapata van magának? Hát nem akad ebben a nyavalyás iskolában egy jó sportoló, akivel nem kell szégyent vallani?

– Akadni éppen akad. De nem ilyen. Lakatos Lili csak egy van.

– De hiszen fekete, mint az ördög! Gondoljon bele, kolléga! Hogy fog mutatni a fényképe a faliújságon, alatta a nagybetűs szöveggel: „Példaképünk, akire büszkék vagyunk”!?

Nevetség tárgya lesz! Képzelve csak el!

– Az eredmények magukért beszélnek. Neki pedig kimagasló eredményei vannak. A pontszámai alapján év végén arany kitűzőt érdemel. A Partizán Géppuska versenyt is az ő segítségével nyertük meg. Ezen a rendezvényen sem lesz méltó ellenfele.

– Gondolom, a Szpartakiádra is őt akarja felkészíteni?

– Természetesen.

– Biztos a dolgában, Miklós?

– Biztos vagyok, igazgató elvtárs. De van egy kis probléma.

– Hallgatom!

– Ennek a gyerekeknek nincs egy tisztességes tornafelszerelése, amiben megjelenhetnek!

– Akkor intézkedjen. Részemről minden támogatást megkap.

Miklós a lepusztult putri előtt álldogált tanácstalanul. Hogyan jelezze érkezését egy olyan háznál, ahol nincs csengő? Dörömbölnön be a kapun? Hiszen kapu sincs! Zörgött, kiáltozott, az utcabeli kutyák majd leugatták a fejét, mégsem reagált senki a nagy hangzavarra.

– Csókolom, tanító bácsi! – köszönt rá egy vékony hang a háta mögül. Lili állt a sáros utcán.

Lábán gumicsizma, karján apró szemű szilvával teli fonott kosárka. – Kit tetszik keresni?

– Édesanyádat.

– Sajnálom. Anya meghalt, mikor az öcsikém született.

– Ne haragudj, nem tudtam. Na és az apukád?

– Elköltözött Csehországba. Ott van neki jó munkája. Meg új családja.

– Akkor ki tartózkodik itthon?

– Nagymama itthon van. Ő mindig itthon van. Hé, mama! Látogatója jött!

A szutykos, vén cigányasszony kidugta borzas fejét az ajtón. Amint meglátta a jól öltözött férfit, már indult is befelé.

– Nincs pizem! Várjon a jövő hét végéig, akkor majd megadom! – kiáltotta.

– Nyugi, mama, ez nem a végrehajtó! Csak a tornatanárom. Veled szeretne beszélni.

– Osztán miről?

– Az unokájáról – szólalt meg Miklós.

– Mellikről? Van belőlük vagy hat. Ha nem hét, vagy nyóc...

– Liliről lenne szó.

– Mi van vele? Rosszat csinát a csapnyivaló? Hogy a Devla huzigálja ki a belit eggyes-sivel, mint az asztalfijókat!

– Isten ments, dehogy! Asszonyom, maga a gyermek meghatalmazott gyámja?

– Micsodája?

– Egy aláírásra lenne szükségem, hogy a kislány vízumot kaphasson.

– Nem viheti el Lilit! Ki fog akkor főznyi a kicsikre?

– Csak egy hétvégére megyünk, és már hozom is vissza. Épen, egészségesen.

Megígérem!

Lili alig aludt valamit az éjjel. Utazási lázban égett. Még soha életében nem járt külföldön. Kíváncsian tapadt a vonat ablakának üvegéhez, kevéske holmiját az ölében szorongatva. Viola, a pionírvezető zötytyent le melléje. Terjedelmes fenéke majdnem összepréselte a kislányt. Viola ügyet sem vetett rá, azonnal a szemben ülő Miklóshoz fordult, és csevegni kezdett. Cukorkával, rágógumival kínálta. Egész úton be nem állt a szája. Nagyon szeretne volna felhívni magára a férfi figyelmét, akit már régóta kinézett magának. Most eljött számára a soha vissza nem térő alkalom, és esze ágában sem volt elszalasztani. A tornatanár egykedvűen válaszolgatott neki. Nem látszott rajta, hogy túlságosan élvezné a besavanyodott vénlány társaságát.

A sportcsarnok inkább tűnt stadionnak, mint egyszerű tornateremnek. Korszerű volt, és hatalmas. Lili egészen eltörpült benne. A lelátókon egy egész falu lakossága elfért volna.

– Az iskola épülete itt van a szomszédban. A kollégiumban leszünk elszállásolva – magyarázta Miklós. – Gyere, megkeressük a szobáinkat.

A kezét nyújtotta Lili felé, de Viola, arcán boldog mosollyal, ott termett, és belékarolt.

– Menjünk, Miklós kám!

Lili lehajtott fejjel kullogott utánuk.

– Ez lesz a te szobád. Három másik versenyzővel osztozol meg rajta. Viselkedj rendezesen!

Lili végignézett az emeletes ágyak során, és összeszorult a szíve. Soha életében nem aludt ilyen magasban, és most sem akart. Elkezeredetten ácsorgott az ajtóban.

– Mi most elmegyünk Violkával ebédelni. Te is megeheted a tízóraidat. Aztán vedd fel a tornaruhát. Nemsokára érted jövünk.

Az ebéd gondolatára Lili gyomra hangosan korogni kezdett. Egy falat ételt sem hozott magával. Most mit egyen? A fal mellett egyik szobatársa nyitott utazótáskája hevert. A szalvétába csomagolt kifli láttán összefutott a nyál a szájában. Sőhajtott egy nagyot, aztán kisurrant a hosszú folyosóra, és elindult lefelé a lépcsőkön. A következő fordulóban falra szerelt ivókat talált. Föléje hajolt, és teleitta magát vízzel.

– Miért nem öltöztél át? – pirongatta Miklós egy órával később.

– De hiszen átöltöztem.

– Hát a melegítőd hol van? Az a szép új, amit Viola néni vett neked?

– Nincs. Kicsi volt rám, ezért a mama odaadta Carlosnak.

– Az ki?

– Az öcsém.

– Na, jól nézünk ki! – háborgott Miklós, és végignézett a klott gatyás kislányon. A vézna barna lábacskák máris libabőröztek a hidegben.

Viola nyitott be az ajtón. Nápolyit majszolt egy zacskóból. A morzsák a földre hullottak körülötte. Eszébe sem jutott megkínálni Lilit.

– Kicsi a cucc a gyerekre! – támadt a nőre mérgesen. – Hova tetted a szemed? Meg sem nézted, mit vásárolsz? Hát nem látod, milyen magas a korához képest?

– Honnan tudhattam volna? Tizenkét éves lány számára kértem – védekezett a pionírvezető, nagyot nyelve. – Annyi vagy, nem igaz?

– Aztán ügyes legyél! Ne feledd, az iskolánkat fogod képviselni. Benned van minden reménységem! Nem szeretném leégetni magam miattad! – figyelmeztette a tanár, és a vállára csapott. Lili bólintott. Egy fekete befőttes gumit szedett elő a zsebéből. Lófarokba fogta a haját, és elindult a többiekkel bemelegíteni.

– Ó a legjobb! – lelkesedett Miklós a lelátón tapsolva. – A magasugrás meg a távolugrás is tökéletesen sikerült neki! A talajgyakorlatát maximális pontszámmal jutalmazták! Kis szerencséivel ma még rekordot dönt ez a lány!

Viola közelebb húzódott Miklósához, és egy marék sós mogyorót tömött a szájába. Hangosan csámcsogva helyeselt.

– A te tanítványod, Miklós kám... büszke vagyok rád!

Estére Lili már alig állt a lábán. Kopogott a szeme az éhségtől. Fáradtan hevert végig a vaságy felső szintjén. De hiába érezte álmosnak magát, félt elaludni. Megmozdulni is alig mert a nyikorgó alkotmány tetején. Hiányzott neki az öreg matrac, amin otthon a macskákkal osztozott. A vékony falon áthallatszott a szomszéd szobából Viola néni viháncolása. Hajnal felé mégiscsak elszenderedett valahogy, mert reggel zsigbadó tagokkal ébredt.

– Nagy nap ez a mai! Ma elnyered az első díjat! Aranyérmet, kupát, oklevelet, mindent! Micsoda elismerés lesz ez városunk iskolájának! Már csak a futás van hátra. Ez a te erősséged! Szedd össze magad, és ne okozz nekem csalódást!

Miklós szöges orrú sprintercipőt vett elő a hátizsákjából, és Lili kezébe nyomta.

– Húzd fel!

– Szorít! – jajgatott Lili. A cipő egy számmal kisebb volt a kellenél. Lábuujjai fájdalmasan nyomódtak össze benne.

– Nem létezik! – mordult rá a tanár ingerülten. – Igazítsd meg a zoknidat!

Tehetetlenül nézte, ahogy a lány a szűk lábbelivel küszködik.

– Te meg sem mérted a gyerek lábát? Micsoda hanyagság ez, Miklóskám? – kérdezte Viola, aki az ajtóban vigyorgott. Szívószálon keresztül zajosan szürcsölte a limonádét egy flaskából.

– Megnyúlik! Bizonyosan megnyúlik!

Miklós lezártnak tekintette a vitát. A bicegő Lilit maga után húzva sarkon fordult, és faképnél hagyta Violát.

Lili rajthoz állt, és légzőgyakorlatot végzett. Közben szemügyre vette a mezőnyt. A magyarok meg a lengyelek már esélytelenek az összesítésben. A román csapat vezetett egy ideig, velük még számolni kell. A jugoszláv versenyző viszont kemény diónak ígérkezett. Egy fejjel magasodott Lili fölé, pedig ő sem volt kis növésű. A nyakigláb lány szorgalmasan lazígtatta az izmait, miközben szakértő szemmel vizsgálta őt.

A pisztoly dörrenésére nekiiramodtak mind a nyolcan. Lili startja jól sikerült. Azonnal az élre tört.

– Vezet! Ő vezet! – ordított Miklós felpattanva. Képtelen volt nyugodtan megülni a padon. Olyan váratlanul ugrott talpra, hogy Viola ijedtében magára borította a pattogott kukoricát.

Lili szépen tartotta a tempót, egyenletesen lélegzett. A többi futó hamarosan lemaradt mögötte. Nem úgy a jugoszláv, aki kitarotán lihegett a nyomában. Lassan utolérte, és egy kanyarban megelőzte. Nyurga lábait úgy kapkodta, mint egy agár. Előnye máris behozhatatlannak tetszett. Lili gyorsított.

– Mindent bele! Hajrá! – kiabálta magán kívül Miklós a lelátóról. Észre sem vette, hogy Viola dundi kacsója már az öléből csipegeti a kukoricát, és szemérmetlen módon a slicce közelében matat.

„Csak ez a hülye cipő ne szorítana!” – gondolta magában Lili. Éles fájdalom hasított a talpába, de nem törődött vele. Még jobban rákapcsolt. A cél előtt a pálya még egy utolsó kanyart vett. Lili futott a belső, rövidebb sávon. Azt hitte, kiszakad a lába a helyéből, ahogy a hátrányát fokozatosan ledolgozta. Ellenfele háta egyre közelebb került hozzá. Láthatóan rosszul osztotta be az erejét, fáradni kezdett. Lili már hallotta, ahogy a levegőt kapkodja. Haja csapzottan tapadt a homlokára.

Egyszerre fordultak a célegyenesbe. Fej fej mellett futottak. Egy pillanatra találkozott a pillantásuk, aztán Lili csípője átszakította a kifeszített szalagot. Lendülete vitte még néhány métert előre, majd remegő lábakkal megállt, és hátrafordult.

– Megcsináltad! – integetett feléje Miklós. Ellökte magától a meglepett Violát, és kettesével véve a lépcsőfokokat, sietett a kifulladt kislányhoz.

Lili akkor már a földön ült, és a cipőit húzkodta lefelé, hogy minél hamarabb megszabaduljon a kényelmetlen holmi szorításából. A zokniját is levetette, és elgyötört ujjait masszírozta. A bőre tele volt frissen kifakadt vérhólyagokkal.

– Annyi baj legyen! Ebcson beforr! – vigasztalta a tanár. Gyorsan elfordította tekintetét a kellemetlen látványról.

Az eredményhirdetésre minden résztvevő összesereglett. Izgatottan tolongtak a tribün körül, és országuk kis papírzászlaját lengették. A sántikáló Lilit Miklós támogatta.

– Te jó ég, hogy nézel ki? Miért nincs rajtad pionír egyenruha? – dorgálta Viola.

– Mondtad neki, hogy hozza magával? Ugye, elfelejtetted? Jellemző. Csomózd ki a nyakkendődet, és kösd a nyakába!

– Één? De hát én vagyok a pionírvezetője!

– Én meg az edzője. Nekem szükségem van a sajátomra. Ne vacakolj, csináld!

Viola kelletlenül szót fogadott. Gondolhatta volna, hogy ez lesz, ha az ember cigányokkal kezd.

Három öltönyös férfi lépett a mikrofon elé. Csendet kértek, és sorra elmondták a beszédjüket. Egyikük sem fogta rövidre. Aztán a Fővárosi Sportegyesület elnöke kapta meg a szót, aki a hosszadalmas bevezetés után végre a lényegre tért.

– Az összesített pontszámok alapján az első helyezett Liliana Lakatosová Csehszlovákiából! Felkészítője Mikulás Kovács tornatanár. Gratulálok! Kérlek, gyere ide mellém, és lépj fel a dobogóra!

– Indulj már, téged szólítanak! – szólt rá Viola, és megtaszította a vállát.

Lili elindult Miklóssal a sarkában. Már nem fáj a lába. Úgy érezte, mintha a felhők között lebegne. Engedelmesen lehajtotta a fejét, mikor az érmet a nyakába akasztották. Hóna alá szorította az emléklapot, hogy a virágcsokrot átvehesse. Miklós magasba emelte a nehéz kupát. Az elvtársak kezet fogtak vele. A mellettük álló jugoszláv lány irigyen nézte őket. Néhány újságíró fényképet készített róluk. Lili a kamerába mosolygott.

– Nagy tapsot kérek a győztesnek. Úttörők! Háromszoros hip-hip-hurrá!

A hangszórókból a Csehszlovák himnusz első taktusa csendült fel. Miklós kihúzta magát.

Lili büszkén nézegette a fényes nyereményt. Alig merte elhinni, hogy mindez az övé. Vajon mit fog szólni a nagymama, ha ezt a csodát meglátja?

– Gyere csak! – fordult hozzá Miklós, és kivette a kupát a kezéből. – Add ide! Ezt is. Az oklevelet is. Prímán fog mutatni az igazgatói iroda vitrinjében. Aztán a csokorra nézett, és vállat vont. – A csádét megtarthatod.

A kislány csalódottan bámulta, ahogy értékes kincsei sorra eltűnnek a tornatanár feneketlen hátizsákjában.

– Nesze, itt a vigaszdíjad! – Viola egy alig használt kínai golyóstollat nyújtott feléje. – Vedd el bátran, megérdemled. Derekasán helyt álltál!

– Köszönd meg szépen a tanító néninek! – figyelmeztette Miklós.

– Köszönöm szépen! – válaszolta halkán Lili. Keze ökölbe szorult, és az olcsó műanyag megroppant a markában. A toll rugója pattogva esett a földre, és eltűnt egy közeli csatornanyílásban.

– Nahát, milyen ügyetlen vagy!

– Nem ügyetlen, hanem hálátlan! Tudod, Miklóskám, manapság már a cigányoknak is nemzeti öntudatuk van. Nem értékelik, hogy mit tesz értük a társadalom.

A két felnőtt kart karba öltve menetelt Budapest forgalmas utcáján a Nyugati pályaudvar felé. A bedagadt lábú kislány hiába igyekezett lépést tartani velük.

– Zárkózz fel! Ne maradozz le! – mordult hátra időnként Miklós.

– Oda nézz! Egy fagyaltárus bódé! – mutatott Viola az út túloldalára. – Úgy megkívántam... te nem kérsz?

Mire Lili észbe kapott, már csak Miklós piros hátizsákját látta eltűnni a tömegben. Egyedül maradt a járda szélén. Körülötte sok idegen ember sietett a dolgára. Senki sem

törődött vele. Lili pánikba esett, és futásnak eredt. Alighogy leugrott a peronról, megszólalt egy villamos figyelmeztető csilingelése. Amit utoljára látott, az a vezető szemében tükröződő szintiszta rémület volt. Aztán a jármű elkaszálta.

Furcsán könnyűnek és tisztának érezte magát. Hófehérnek, akár az angyalok. Virágait markolva futott, olyan könnyedén, mint még soha életében. Szétfúzott teste véresen hevert a villamossínek között, csodálatos módon ő mégsem érzett fájdalmat. Végigszaladt a szívárvány útján, kopott vászoncipője alig érintette a felhők peremét. Lába nyomát hulló virágszirmok borították.

Egy hónapba telt, mire Lilike testét kiadták a magyar hatóságok, és a hozzátartozók hazaszállíthatták eltemetni. Miklós ezalatt a poklok poklát járta meg.

A vén Lakatosné a halottasház bejáratában óbégatott a haját tépve. Többször is elájult, majd a ravatalra borulva jajveszékelt. A népes familia mindenben a segítségére volt. Vele együtt zokogtak, jajongtak torkuk szakadtából. Lili elárvult kistestvérei megilletődve topogtak a nyitott sír mellett. Egy szikár cigányember perzsaszőnyeget borított a kis fehér koporsóra, és a szemét törölgette. Aztán kézen fogta a gyerekeket, és egy cseh rendszámú Mercedes felé terelte őket.

A temető tujái alatt cigányzenekar várakozott. A primás kezében szívszaggató hangon felsírt a hegedű.

– Milyen izléstelen! – jegyezte meg Viola, aki hivatalból volt jelen, hogy végső tiszteletét lerója. Miklós a hájas nőre pillantott, és undorodva elhúzódott mellőle.

Aznap reggel az igazgató irodájában feszengett egy kényelmetlen széken. Kihűlt kávéja érintetlenül állt előtte az alacsony asztalkán.

Nyolc órára volt berendelve, mégis alaposan megvárakoztatták. Fél kilenc is elmúlt, mire Polák elvtárs fogadni méltóztatta. Addig Miklós a folyosón téblábolt, akár egy rossz tanuló, aki intőre vár. A faliújságról a dobogón álló Lili fotója mosolygott le rá, mellette a gyászkeretbe foglalt oklevél. Alatta nagybetűs felirat hirdette: „Hiányozni fogsz!” Igyekezett úgy fordulni, hogy ne kelljen ránéznie. Megváltásként érte a titkárnő hangja, aki végre őt szólította.

– Holnap lesz a hivatalos kivizsgálás. A rendőrség még egyszer kihallgat, aztán aláírod a jegyzőkönyvet, és hamarosan lezárhatjuk ezt a szerencsétlen incidenst – vakkanította az igazgató.

A tornatanárnak nem volt ínyére, hogy Polák elvtárs váratlanul tegezésre váltott, és lekezelő hangon tárgyalt vele.

– Csak nem gondolja, hogy tapsikolva börtönbe vonulok egy koszos purdé végett, akinek annyi esze sem volt, hogy a bőrére vigyázzon?

– Neked kellett volna vigyáznod rá! Ne aggódj, nem lesz a dologból büntető eljárás. Ártana az iskola jó hírének. Szerencsére sikerült mindent idejében elsimítanom. De tanítani nem fogsz soha többé. Sem itt, sem máshol. És Viola kartársnő is elbúcsúzhat az állásától. Nincs az a szülő, aki a gyermekét rátok bízna, akármilyen bőrszínű is legyen. Ennyit tudtam tenni érted. Most pedig takarodj!

Miklós paprikavörösen állt fel, és kiszédelgett az ajtón. A válla fölött visszanezett a dühös kis emberre, akit évekig a barátjának hitt. Az igazgató háta mögötti üveges vitrin díszhelyén csúfondárosan csillogott Lili fekete szalaggal átkötött trófeája.